

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 12.424 van 10 juni 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Afghaanse nationaliteit, op 10 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 februari 2008 van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 februari 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 24 april 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, van Afghaanse nationaliteit vraagt op 19 april 2006 aan de Belgische overheid voor de eerste maal de hoedanigheid van vluchteling aan. Op 10 juli 2007 is de asielprocedure definitief afgesloten met een beslissing van niet erkenning van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.2. Op 22 januari 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 19 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de

weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

“(…)

Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende op 19/04/2006 en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken op 10/05/2006. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen aanvankelijk een beslissing ‘ontvankelijk’ nam voor de betrokkene op 29/09/2006 maar uiteindelijk besloot tot de ‘niet-erkenning’ van betrokkene op 08/03/2007. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10/07/2007 een beslissing tot ‘niet-erkenning’ van betrokkene nam. Overwegende dat betrokkene op 22/01/2008 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een taskara voorlegt waarbij dient opgemerkt te worden dat dit document de essentie van de beslissing van zijn vorige asielaanvraag niet kan wijzigen; overwegende dat betrokkene ingaat op verklaringen van zijn echtgenote waarbij dient opgemerkt te worden dat deze verklaringen niet afkomstig zijn van een objectieve bron; overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.

“(…)”

2. Over de rechtspleging.

In het opschrift van het verzoekschrift is vermeld “Verzoekschrift strekkende tot hervorming tegen een beslissing (…)”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil op, overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd de bestreden beslissing te “hervormen”. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenconventie), van de artikelen 71/5, 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en de manifeste beoordelingsfout omdat zijn asielaanvraag ongegrond is verklaard en dit “zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing van verzoekers vrees voor vervolging”, dat de verwerende partij “geen rekening (heeft) gehouden met de gronde vrees (...) voor zijn leven” en dat

verzoeker “ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst”, gelet op zijn uitgebreide persoonlijke ervaring en de hedendaagse situatie in zijn land, verzoeker ter staving van zijn vrees vervolgens naar de lijst van onveilige gebieden in Afghanistan van het UNHCR, naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij subsidiaire bescherming is toegekend en naar het feit dat ook het CGVS zijn beleid terzake heeft herzien, vervolgens geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2), van de Vluchtelingenconventie en verwijst naar een boek van VANHEULE, D., en citeert hieruit in verband met de beoordeling van de gegrondheid van de vrees, hij stelt dat er een “objectief element van vrees” is gelet op de “actuele situatie”, verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de uitdrukkelijke motiveringsplicht en stelt dat de beslissing “nergens afdoende motiveert waarom verzoekers argumenten en de actuele situatie in zijn land geen nieuwe omstandigheden uitmaken” dat de “motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is” dat de “bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd”

3.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij vast dat verzoeker niet betwist dat geen nieuwe elementen werden aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet terwijl dit essentieel is bij het indienen van een tweede asielaanvraag, dat verzoeker niet enkel inhoudelijk kritiek geeft op de motieven in de bestreden beslissing maar dat hij er ook in slaagt de motieven letterlijk weer te geven zodat verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren van de formele motiveringsplicht, dat uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen, dat verzoeker het motief dat hij geen nieuwe gegevens voorlegt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen voorleggen, niet betwist, dat verzoeker zich beperkt tot het poneren dat geen rekening zou zijn gehouden met de “gegronde vrees voor zijn leven” en vervolgens aan de hand van de aangevoerde nieuwe gegevens en elementen uiteenzet waarom er sprake is van een “gegronde vrees” in de zin van de Vluchtelingenconventie, dat de gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en die verzoeker daadwerkelijk had voorgelegd, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

3.3. In de repliekmemoirie volhardt verzoeker in zijn middel.

3.4. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het betrokken wetsartikel luidt als volgt:

“De minister of Dienst Vreemdelingenzaken gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de Minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit

betekent dat de gemachtigde van de Minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoekende partij kan aldus de schending van artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie niet dienstig opwerpen, aangezien dit de bevoegdheid van de gemachtigde van de Minister overstijgt. In zoverre het middel strekt tot de nietigverklaring wegens schending van artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie is het middel onontvankelijk. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de vroegere ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure. De bestreden beslissing, genomen met toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geen uitstaans met artikel 52 van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is eveneens onontvankelijk.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 71/5 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voornoemd wetsartikel niet bestaat en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.5. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering

hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het derde middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het betoog in het verzoekschrift beperkt zich voornamelijk tot een theoretische uiteenzetting over zijn “gegronde vrees voor vervolging” en over de situatie in Afghanistan en tot feitelijke beschouwingen dienaangaande die elke grondslag missen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een kopie van zijn Taskara heeft afgegeven en verklaringen van mensen die hij in België heeft leren kennen.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot de door verzoeker ingediende (nieuwe) stukken het volgende:

- Overwegende dat betrokkene een taskara voorlegt waarbij dient opgemerkt te worden dat dit document de essentie van de beslissing van zijn vorige asielaanvraag niet kan wijzigen;
- overwegende dat betrokkene ingaat op verklaringen van zijn echtgenote waarbij dient opgemerkt te worden dat deze verklaringen niet afkomstig zijn van een objectieve bron;

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de betrokken documenten geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen, dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij betwist dit gegeven niet. Noch in zijn verzoekschrift, noch in zijn repliekmemoirie toont verzoeker op welke wijze de door hem aangebrachte elementen nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er in casu elementen zijn die nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en waarmee de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. Verzoekers argument dat vaststaat dat hij van Afghanistan is en dat in bepaalde asioldossiers subsidiaire bescherming is verleend doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht. Het is niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij uit de gegevens waarover hij beschikte vaststelt dat er geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zijn aangebracht. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Noch de schending van de materiële motiveringsplicht, noch de schending van de zorgvuldigheidsplicht kan worden aangenomen.

De Raad stelt derhalve vast dat de gemachtigde van de Minister niet op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste appreciatiefout.

2.6. Ten slotte stelt de Raad vast dat, waar verzoeker de schending van de rechten van verdediging aanvoert, de behandeling van een tweede asielaanvraag volgens een administratieve en niet volgens een juridictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

mevr. N. MOONEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. MOONEN;

Ch. BAMPS.